

Július Belan

Kto si trúfne na Peťa?

Július Belan

KTO SI TRÚFNE NA PEŤA?

AUTORSKÉ PRÁVA

Autor: © **Július Belan**;

Obálka: © JD-art;

Vydavateľstvo: © **Elist**;

Rok vydania: 2016

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN 978-80-89861-42-2

Úvod

Vlak uháňal obrovskou rýchlosťou a ja som vedel, že času je málo. Mohutný fialový dinosaur práve prekročil po koľajniciach hrkotajúci vlak a len tak-tak, že na mňa nešliapol. Všetci videli tú skazu. Musel som byť odvážny. Zhlboka som sa nadýchol a vydal som sa smerom dopredu. Ak sa mi nepodarí prekaziť ten šialený plán, navždy sa môžem rozlúčiť s letnými prázdninami. A nie len s tými. Zrazu bolo všetko stratené.

1. kapitola

Teda poviem vám, do našej školy chodia rôzni exoti. Nedá mi nespomenúť siedmakov, pehavých bratov Hrušovanských, ktorí sa rovnako obliekajú a ešte aj rovnako vyzerajú. Na tom by nebolo nič zvláštne, keby obaja neboli navlas presne trafení. Všade, kde sa vyskytnú, robia len neplechu a rehocú sa ako stádo divých koní.

Deviatačka Ľuba, vysoká ako pouličná lampa, zase naháňa cez veľkú prestávku malých tretiakov a Tučný Berco nerobí nič iné, iba je a počas hodín spí. Ako tak rozmýšľam, nikdy v živote som ho nevidel bez jedla. Vždy má buď v ruke žemľu, napolitánku, lízanku, pagáč, alebo ako naposledy, hrču želatínových cukríkov, ktorú si napchal do štrbavých úst. Upišťaná Kika je tiež pekný kvietok na škole. Dcéra jednej televíznej moderátorky, aktuálne navštevujúca piatu triedu, si o

sebe mylne myslí, že je najkrajšou babou na škole a pravdepodobne aj vo vesmíre. No podľa mňa najkrajšia baba je moja spolužiačka Katka. Malá hnedovláska, s milým smiechom a zmyslom pre dejepis. Ale aj tak nikdy nebude moja, pretože ona je celá paf do spolužiaka Slava, ktorý hráva futbal. Stačí, že hrá futbal a má to vyhraté. Nemusí byť ani pekný, ani dobrý, ani zábavný a ani múdry. Ale to tak už chodí.

Keď som sa už dostal k mojim spolužiakom, treba podotknúť, že naša trieda nikdy netvorila pevný celok, ale milión skupiniek. Tu ponúkam nasledujúce členenie našej triedy 5.A:

1. Najsilnejšia skupina: Lajdáci, futbalista, karatista, dve päťkárky a Imro, ktorý viac blicuje, ako je v škole, ale keď už zasadne do lavice, tak je to ozajstné peklo.

2. Priemerná skupina: Partia chalanov a báb, ktorí spolu trávajú dlhé hodiny na sídlisku športovaním, zabávaním sa, stanovaním a občas aj nejaké to šibalstvo sa im podarí.

3. Skupina – škaredé baby: Baby, ktoré sa bavia medzi sebou, každého ohovárajú a platonicky sú zamilované do spevákov a hercov, ktorých plagáty sú prílohami týždňerských časopisov. Túto skupinu by som až tak nezatracoval, lebo ako mi starší brat hovoril, aj oni mali túto skupinu báb v triede a po rokoch sa z nich stali riadne kočky. Ale pravdaže, nie zo všetkých. Podľa bratových štatistík to vychádza tak na tri z dvadsiatich.

4. Bifľoškovská skupina: Chalani s ofinkami do pravej strany, s uhladenými košielkami, vestičkami, pripravení zdvihnúť ruku za každých okolností, aby učke pripomenuli, že dnes sa mala písať ťažká písomka. Tiež sem patrí aj pár pekných a nepekných

báb, ktoré na každého zazerajú, nikomu nedajú odpísať domácu úlohu a bonzujú všetko triednemu učiteľovi a ostatnému zvyšku učiteľského zboru, nevynímajúc upratovačky a bufetárku tetu Gizku.

5. Skupina - samostatná jednotka: V hierarchii skupín je to tá najposlednejšia skupina. A patrí do nej ja. Iba ja. Peťo.

Bude to asi tým, že nenosím na sebe oblečenie, ktoré sa z módnych katalógov dostalo priamo do predajní a z nich rovno na mňa. Nosím po staršom bratovi všetky handry, teda okrem spodnej bielizne, riflí a tenisiek. Moje najobľúbenejšie tričko je s

modrobielymi pásikmi a v zime najradšej nosím červený sveter s bielymi snehovými vločkami. Rukávy tohto svetra sú také vytáhané, že ich musím mať vyhrnuté až na lakt'och, inak by mi viseli, akoby ich mala predo mnou nejaká gorila, ale aj napriek tomu je to môj najobľúbenejší kúsok. A môj brat nebol gorila v žiadnom prípade. I keď je pravda, že nosí bradu a aj nohy má chlpaté. Asi to bude tým, že už má po tridsiatke. Ja mám stále ešte len 10 rokov. Na nose mám modré okrúhle okuliare, ktoré sú uprostred prelepené tenkým kúskom lepiacej pásky, aby spolu držali. Nemáme peniaze na nové, rovnako ako nemáme dost' peňazí ani na iné vecí. Tato chodí na dlhé týždne robiť mimo mesta, no aj tak veľa nezarába. Mamka robí tiež, no keď sa všetky peniaze porátajú, nie je to žiadna sláva. Keď sa všetky účty poplatia, neostanú peniaze na nové okuliare. Okrem nich nosím na hlave aj blond'avé strapaté hniezdo. Tie vlasy som už skúšal miliónkrát učesať, ale márne. Robia si čo chcú. Presne tak, ako moji spolužiaci so mnou!

Nevolajú ma inak, len: Hej ty, Pod' sem, Trkvas alebo slovami, ktoré ani neviem napísať. Myslím, že Hej ty je najprijateľnejšie oslovenie. Som presne ten typ chalana, ktorý na telesnej výchove nevie trafiť do lopty, a ak už do nej s dávkou šťastia aj kopnem, tak dám gól. Do vlastnej brány. Nikdy si nelepím t'aháky na fľašku malinovky, nepíšem si ich na dľaň, ani si ich nestrkám do peračníka. Pri mojej smole by mi ich učítelia našli. Preto radšej nosím t'ahák v hlave. Som chalan, ktorý po škole nehodí tašku do kúta izby a nemastí počítačové hry až do večera. Možno je to aj tým, že nemáme doma počítač. Ktovie. Miesto toho sa doma učím v rámci normálnosti a čítam knihy. Čítam naozaj veľa kníh. I keď som ľavý na šport, rád by som si šiel von zahrať basket, lenže nemám s kým. Mohol som si síce ísť na kôš zahádzať aj sám, ale hrozilo by mi, že ak by ma tam stretli

chalani zo školy, v koši by neskončila lopta, ale ja. Preto som aspoň chodieval von na mojej obľúbenej kolobežke. Bola už síce staršieho typu a občas som sa bál, že sa mi za jazdy rozpadne, ale našťastie stále držala pokope. Prebrázdil som s ňou už hádam všetky ulice v našom meste.

Bol som z tých, čo do triedy chodili poslední. Nie však preto, aby som sa vyhol skúšaniam, alebo že by som zaspal, ale preto, aby som bol čo najmenej so spolužiakmi, ktorí mi robia neustále zle. Ako prvý vždy idem odpovedať k tabuli, keď sa nikto iný nehlási. Chodím do piatej triedy, no do dnešného dňa nemám žiadnu frajerku, i keď moji spolužiaci dávno mali, alebo sa chystali si v krátkej dobe nájsť.

Mňa láska akosi obchádzala – o Katke som sa už zmienil a to, že spolužiačka Zuza si zo mňa vystrelila na prvý apríl, že mi vyznala lásku, bolo všetkým na smiech, pretože ja som tomu dobrý týždeň veril a potom dobré tri týždne trvalo, kým som strávil, že si zo mňa nepekne vystrelila. Rád sledujem dokumenty o dinosauroch, hviezdy na nebi, milujem čokoládu a hrám s dedkom šach. Dedko ale nechodí na návštevu často a nikto z rodiny šach nevedie hrať. Tak si ho občas zahrám sám. Ale to je nuda. Mám rád vtipy, no nikdy ich neviem povedať. Tento sa mi páči najviac:

„Stretne sa biela mačka s čiernym psom a mačka hovorí psovi. Teda nie mačka, ale pes hovorí mačke. A vlastne tá mačka je čierna a pes je biely. A ten pes hovorí: Ja mám takého dobrého pána, že celý deň behám za loptičkou a... Moment, to si asi mýlim s iným vtípom.“

No nič, nechám to tak. Darmo, vtipy hovoriť neviem.

2. kapitola

V starých teniskách, v rifliach a v obľúbenom modrobielom pásikavom tričku som utekal v piatok poobede s aktovkou na chrbte, čo mi len sily stačili pred svojimi spolužiakmi Mírom a Dodom. Naháňali ma po vyučovaní kvôli tomu, že počas poslednej hodiny, ktorou bola výtvarná výchova, som prechádzal cez uličku medzi lavicami s hrnčekom plným farebnej vody z vodových farieb a ako som kráčal, Jano Knedľa mi podložil nohu a ja som sa potkol. Na moment to vyzeralo, že to ustojím, ale nestalo sa tak. Zapotácal som sa a zvalil som sa na Míra. Ten dokončoval svoju čarbanicu na výkres k aktuálnej téme Prišla jar... Áno, za oknami triedy bolo naozaj krásne počasie, ale ja som vedel, že teraz sa v triede spustí riadna búrka. A budú aj blesky. Prečo? Lebo ako som na neho padol, hrnček som vylial nie len na jeho dielo, ale aj na rukáv Dodovej modrej košeľe, ktorý sedel s Mírom od prvej triedy. Bolože to zloby! Pani učiteľka ich ledva upokojila. Darma som sa ospravedlňoval trasúcim hlasom, darma som vravel, že ma potkol Jano. Ešte som si veru horšie privodil, lebo Jožo o tom ani počuť nechcel, že ma potkol a Jožovi kamaráti Míro a Dodo mi tiež neverili. Pravdaže, celá trieda sa na mne smiala a podporovala Míra s Dodom. Toto bola presne tá chvíľa, keď sa všetky skupiny spojili do jednej proti tej mojej jednočlennej. V iných veciach spolu nikdy nedržia, ale keď ide o mňa, spoja sa do jedného.

Dokonca aj Katka sa mi smiala, čo ma vždy mrzelo najviac. Aby toho nebolo málo, pani učiteľka Závadská ma pokarhala za to, čo som vykonal. A pritom som v tom úplne nevinne! Vedel som, čo ma asi čaká po zvonení, a tak bolo treba rýchlo konať. Akonáhle zazvoní, vyhodím stoličku pri okne na poslednú lavicu v rade, vezmem aktovku na plece a poďho do

šatní. Odtiaľ čo najrýchlejšie zobrať bundu, tenisky a utekať domov. Utekať pred našťavanými chalanmi. V behu som nikdy nevyňikal, no keď som musel utekať pred chalanmi, tak by som prekonal aj najlepšieho šprintéra planéty. Podarilo sa mi ubziknúť so šatniarmi z triedy medzi prvými. Miro, Dodo a Jano boli na chvíľu zaneprázdnení dohadovaním sa, kedy pôjdu v sobotu spolu von, a to som využil.

Šatniarka Sylvia však strašne pomaly otvárala zámok na drevenej skrinke. Nervózne som prestupoval vedľa nej a o to nervóznejšie som začal prestupovať, keď som videl, ako z triedy vyšla aj trojica naozaj nebezpečných chalanov. No konečne! Skrinka sa otvorila a rýchlo som z nej vytiahol vrecko so svojimi teniskami. Vyzul som si staré prezuvky a začal si obúvať okopané biele tenisky. To už boli naozaj dosť blízko chalani, ktorí mi neustále robili zle, ale spolu s nimi sa blížili aj ďalší dvaja spolužiaci, ktorí zaostávali v robení zlého iba preto, lebo chodievali na nejaké športové turnaje, a tak občas v škole chýbali. Musel by som byť hluchý, aby som nepočul ako po mne kričia, nech ich počkám, lebo ma idú roztrhať na kusy. Ich hlasy nezneli vôbec priateľsky, ani žartovne. Roztrasenými rukami som si v predklone a s aktovkou na chrbte zaväzoval šnúrky. Hotovo. Mohol som začať utekať.

Päťica chalanov sa neprezúvala, pretože patrili k tým, ktorým prezúvanie nič nehovorilo a bežne chodili do triedy v teniskách. Občas dostali aj poznámku do triednej knihy, ale z toho naozaj ťažkú hlavu nemali. Aj ostatné triedy končili vyučovanie a tiež sa žiaci chystali domov. Tradičný džavot detských hlasov, smiechu, prekrikovania a tlačence pri skrinkách patrili deň čo deň ku bežným školským rituálom. V piatky to však bolo vždy najhlučnejšie a najveselšie prezliekanie sa v šatniach.

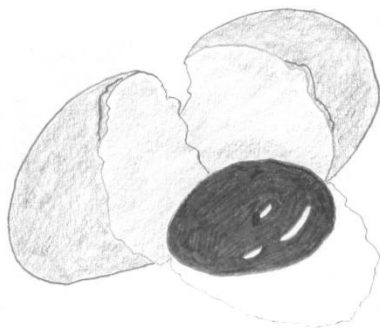
Pravdaže, ja som dôvod na veselosť nemal. Predieral som sa pomedzi decká a v tesnom závесе som mal za sebou piatich rozzúrených chalanov. V skutočnosti mohli byť na mňa našťvaní dvaja chalani, a to Miro s Dodom, ale ostatní traja sa našťvali na mňa už len preto, lebo ich kamaráti sa hnevali na mňa. Utekal som dolu schodmi, ktoré som bral po dvoch. Pravou rukou som sa pridržiaval zábradlia, aby som sa náhodou nezrúbal dole. Preštrikoval som sa pomedzi veľkých ôsmakov, posledné tri schody pekne preskočil a bežal som ku doširoka otvorenej školskej bráne.

Chalanov som mal v tesnom závесе. Prebehol som cez školskú bránu, kde som sa skoro rozpučil, keďže mi cestu zahatal béčkar Tučný Berco, ktorý zastal na prahu brány a zahryzol sa do nedojedeného šunkového chleba, ktorý plánoval zjesť cestou domov. Pritom, ako sme sa zrazili na prahu brány, mu chlieb padol na zem, a to ho poriadne našťvalo.

Ospravedlnil som sa mu a musel som utekať ďalej. Môj panelák je príliš ďaleko a spolužiaci príliš blízko. Vybehli cez bránu a Tučný Berco sa k nim pridal, lebo chlieb, rozpl'asnutý na chodníku, už nemohol jest' a nič ho nevedelo viac rozzúriť, ako keď nemohol jest'. Bežal som stále rýchlejšie a rýchlejšie. Mojm cieľom sa bolo dostať k paneláku, odomknúť si a vojsť dnu. Nemal som to však vôbec jednoduché i keď veľakrát som už takto utekal, ale tentoraz proti najväčšej presile. Kľučkoval som pomedzi spokojne si vykračujúcich žiakov, ktorí sa len nechápavo za mnou obzerali. Keby boli na mojom mieste, utekali by rovnako. Míňal som staré potraviny, malé trhovisko, zastávku s trafikou a chalani ma už takmer mali. Doslova som cítil, akoby ma už dočahovali za aktovku, ale v poslednej chvíli som ešte o čosi viac zrýchlil. Dobehol som k prechodu. Dokelu! Na semafore svietila červená. To je môj koniec. Súrne som sa musel dostať na druhú stranu! Cez červenú sa nesmie ísť. A navyše tu bolo teraz toľko áut, akoby sa z celého mesta všetky premiestnili práve na túto cestu. Nemal som na výber.

Musel som zmeniť plán. Začal som utekať rovno po chodníku, čo znamenalo, že som sa od paneláku vzd'aloval. Za chrbtom som počul rozzúrených chalanov. Rýchlo som sa za nimi obzrel. Tučný Berco utekal tiež za mnou, ale rovnako utekal aj za nimi. Minimálne tonu vážiaci chalan nemal šancu držať s nami krok, a tak sa mi zazdalo, že už vlastne len kráča, fučiaci ako lokomotíva. Vrátil som hlavu na pôvodné miesto a dobre som urobil. V poslednej chvíli som zbadal pani držiacu v náručí dve škatule čerstvých vajíčok. Len tak-tak som sa jej vyhol. Chalani sa jej nevyhli. Niektorý z nich jej musel v rýchlosti rukou alebo aktovkou prevrhnuť z náručie vajička, ktoré jej padli na chodník. Strašne na nich hromžila.

Na sekundu ich to zdržalo. Z jej hromženia si ale nič nerobili, pretože som počul, ako sa hlasno zarehotali a utekali za mnou. Zabočil som doľava na ulicu Palacinková 10. Vedel som, že keď prebehnem touto ulicou, dostanem sa do malého parčíku. Musím sa tam dostať. Čo ale potom urobím, to nemám poňatia. Stále som sa vzdľaľoval od paneláku a vlastne som nemal ani poňatia, ako to celé skončí. Už ma píchalo v boku a fučal som už presne tak ako Tučný Berco. Aká škoda, že nemám pri sebe moju milovanú kolobežku! Ach!

Obzrel som sa za chalanmi, ktorých stále bavilo ma naháňať. Bác! Nevšimol som si pod nohami prasknutý chodník, zakopol som a zviezol som sa v plnej rýchlosti na zem. Au! Vyčapil som sa na brucho. Bolelo to riadne, ale okamžite som vstal. Až keď som utekal ďalej, začal som cítiť, ako ma štípu dlane, ktoré som si odrel o chodník. Bolelo ma aj pravé koleno, ale všetka bolesť musela ísť bokom. Už len pár metrov a vojdem do parku. Tam budem musieť dačo šikovné vymyslieť. Kabela sa mi hojdala zo strany na stranu a sily mi dochádzali. Chalani ma už takmer mali. Pod nohami mi zmizol betón a nahradil ho štrk. Zo štrku tu bola spleť kľukatých chodníčkov, cez ktoré sa v teplých mesiacoch prechádzali mamky s kočičkami, zaľúbenci, či starí ľudia.

Vbehol som do parku. Naľavo alebo napravo? Nevedel som, kadiaľ sa vydať. Po ľavej strane viedol kľukatý štrkový chodníček lemovaný stromami ku malému jazierku a po pravej strane boli detské hojdačky, pár lavičiek na sedenie a za nimi veľa, veľa stromov. Chalani sa rýchlo ku mne približovali, pričom ich ťažký dupot doslova až rozvibroval zem pod mojimi nohami. Srdce mi trepalo ako splašený holub a lapal som po dychu. Po takom dlhom behaní mi nohy otiaželi a myslel som, že sa už ani z miesta nepohnem. Navyše ma parádne štípali odreté dlane. Nakoniec som sa musel rozhodnúť. Nakopol som svoj motor a vydal sa doprava. Prebehol som popri hojdačkách, na ktorých sa ešte nikto nehojdal a ani mamičky s kočíkmi tu ešte neboli. Minul som hojdačky, lavičky a vhuhol som medzi husto nasadané stromy. Kľučkoval som pomedzi ne a hlasy chalanov som počul nebezpečne blízko. Samozrejme, Tučný Berco bol už dozaista

doma a pochutnával si na obede, keďže s jeho kilami navyše sa dávno od chalanov odpojil. Predieral som sa pomedzi stromy a už som vedel, že ma spolužiaci doženú. Nohy mi vypovedali službu, rovnako ani pľúca mi nestíhali a bok ma pichal, akoby som si ľahol na ježka. Mojou poslednou šancou boli tri hrubé stromy, za ktoré som sa rýchlo schoval. Sadol som si za ne a s aktovkou na chrbte som sa oprel o ich mohutné pne. Chalani ma stratili z dohľadu.

Dedukoval som to z toho, že ich dupot zastal a stíchli. Vedeli, že som sa im šikovne schoval a bude len otázkou času, kedy ma objavia. Bol som v háji. Ale už nič viac som nevedel vymyslieť. Musím uznať, že úspech bol aj môj bežecký výkon. Nemôžem ešte chcieť, aby som im ešte aj ubzikol, no nie? Hlasné dýchanie som sa snažil zastaviť a prakticky som sa vôbec nehýbal. Blízko mňa zapraskali vetvičky v tráve a v povetrí som zacítil Dodovu hroznú voňavku, z ktorej ma priam štípali oči. Nie len mňa, ale určite aj celú triedu. Keby som si na neho trúfol, povedal by som mu, či si na seba strieka sprej proti komárom, ale nechcel som mať o monokel navyše, a tak som mu to nikdy nepovedal. Puk, prásk! Znova zapraskali vetvičky podo mnou. Nejaký vtáčik zlovestne zahvízdal a preletel nad korunami stromov, pod ktorými som sedel. Snažil som sa skrčiť čo najviac, ale márne. Dodo i Miro stáli rovno oproti mne. Do kelu! Dal som si ruky pred tvár, aby som sa vyhol prvým úderom, no stalo sa niečo nevídané! Stáli oproti mne, pozerali na stromy, o ktoré som bol opretý, na miesto, kde som sedel a prešli ďalej.

- Tu nie je! Kam sa mohol vypariť? - zahromžil mutujúcim hlasom Miro a sklamane začal prezerat' ďalšie stromy.

Čožeeee??? Oni ma nevideli? To je ako možné? Určite to nepredstierali. To nie je ich zvykom. Už dávno by ma kmásali jedna radosť, až by som si okuliare v tráve hľadal. Pre istotu som stále ostal sedieť pri troch stromoch a čakal, čo sa bude diať. Nechcel som teraz utiecť, pretože by ma mohli objaviť. I keď, veď ma už objavili a nevideli ma. Čudné. Chalani potom sklamane do jedného odišli a z ich slov som pochopil, že nevedia prehrýzť, že som im prešiel cez rozum. Aj im bolo divné, že som im v parku zdrhol, i keď som prakticky nemal kam, pretože asi o tridsať metrov ďalej park končil. Odišli preč a ja som si hlasno

vydýchol. Vtom ma niekto rukami chytil okolo pása.

Áááááááááá! Vykríkol som a prebleslo mi hlavou, že to na mňa chalani iba narafičili a pekne ma dostali! Zmiereny s najhorším scenárom som neprestal kričať.

- Neboj sa! - ozval sa hlas, ktorý som jakživ ešte nepočul. Nepatril nikomu z mojej triedy, z učiteľského zboru, dokonca ani pani Linde, ktorá predávala vo svojom stánku na malom trhovisku pri škole najlepšie zemiakové placky v celom okolí.